

Püünkösöd után IX. vasárnap. Nagymisére.

Szent Anna kép megáldása

K.K.T. Az elmúlt héten kedves ünnepe volt a mi egyházunknak. Emléknapot szenteltünk a Boldogságos Szent Szűz édesanya, Szent Anna asszony tiszteletére. S mivel a mai naptól kezdve szép templomunkat egy jótevő áldozatkészsége révén Szent Anna képe is díszíti, és sokan körületek a szent keresztség révén védőszentül is tisztelik, hadd legyen a mai szentbeszéd dicsérete annak az egyszerű asszonynak, aki életében nem alkotott nagy dolgokat, csupán teljesítette az Istentől rábízott feladatot, az egyszerű házáséletben, becsületességével és munkájával, egyetlen gyermekének a Boldogságos Szűz Máriának nevelésével, kit az Istentől könyörgött ki, tette nevét halhatatlanná, szent személyét tiszteletre méltóvá az idők végezetéig.

Kicsoda az az asszony, kinek ünnepén az elmúlt hét keddjén az áldozatot bemutató pap ezekkel a szavakkal kezdte meg a tiszteletére bemutatott szentmisét: „Örvendezzünk mindnyájan az Úrban, akik itt ma ünnepet ülünk Szent Anna tiszteletére, hiszen az ő ünnepén örvendeznek az angyalok, és velünk együtt magasztalják az Isten Fiát.” Ki az az asszony, akiről a tiszteletére bemutatott szentmise szentleckéjében azt olvassuk: „Derék asszonyt ki talál, érteke a drágagyöngyökét messze felülmúlja, mert a szépség és gazdagság mulandó, de az Istent-félt asszony dicsérete örök.”

Ki volt Szent Anna életében, és ki nekünk ma? Életéről keveset őrzött meg számunkra a szent hagyomány. Élete abban az időben folyt le, amikor az emberiség a bűn éjszakájának sötétjében botorkált. Ebben a sötétségben a próféták jövendölései jelentették az egyetlen reménykeltő fényt és a megváltást epekedve várók Izaiás próféta szavaival sírtak föl: Harmatozzatok égi magasok, Téged vár epedve az emberek lelke, jöjj el édes Üdvözítőnk. Ezekben a Messiást váró időkben élt egy jámbor, istenfélő házaspár, Joakim és Anna. Anyagi megélhetésük megvolt, jótékonykodtak is sokat. Vagyonukat három részre osztották. Az első részből a szűkölködők, szegények és betegek kaptak, így gyakorolták az irgalmasság cselekedeteit azokkal, akiket a sors megfosztott a legszükségesebbtől is. A második részből, Isten házának, a jeruzsálemi templomnak jutattak, megemlékezve a zsoltáros szavairól: szeretem Uram a te házadnak ékességét és dicsőségednek lakóhelyét. Vagyonkájuk harmadik részéből szerényen, de megelégedetten éltek. Nem voltak anyagi gondjaik, de anyagiaknál súlyosabb gond gyötörte őket: Isten nem áldotta meg házasságukat gyermekkel. És abban az időben nagyobb csapást, nagyobb szégyent el sem tudtak képzelni az emberek. Hiszen a választott nép, a zsidó

nép minden egyes családjában ott élt a kiolthatatlan vágy, ha mi magunk nem, de legalább gyermekeinkben, unokáinkban érzük el a Messiás eljövételének idejét.

A Dávid király családjából származók lelke mélyén pedig ott élt a titkos remény, hátha a mi családunkból származik a Megváltó, hiszen az Isten ígéretet tett Jákobnak, majd Dávid királynak, hogy családjaikból fog származni a Messiás, akit az emberek oly igen várnak. Joakim és Anna Dávid király családjából valók, és íme oda a remény, hogy megérhessék a Messiási időket. Ehhez járult a sok megaláztatás, melyet el kellett szenvedniük, a rokonok, ismerősök, sőt saját szolgálójuk részéről is, magtalanságuk miatt. Midőn egy alkalommal Joakim a jeruzsálemi templomban áldozatot akart bemutatni az Istennek, egy Ruben törzséből származó férfiú útját állta, és rászólt, hogy távozzék a templom környékéről, mert ott olyannak, akit az Isten a legnagyobb szégyennel sújtott, keresnivalója nincs. Ekkor Joakim szívében keserű fájdalommal a puszták magányába menekül, hogy elpanaszolja fájdalmát az Úrnak, böjttel és imádsággal kérve az Istent, hogy könyörüljön meg rajta és hallgassa meg kérését. Ugyanakkor Anna is siratta magtalanságát, és fogadalmat tett, hogyha Isten meghallgatja kérését, és gyermekkel áldja meg, születendő gyermekét a jeruzsálemi templom szolgálatára szenteli.

S amilyen nagy volt fájdalmuk, oly nagy lett az öröm, midőn Isten megkönyörülve rajtuk, gyermekkel áldotta meg őket, egy kedves leánygyermekkel, kit elneveztek szívük túlárado boldogságában Máriának, azaz drágagyöngynek, ragyogó csillagnak. Mindössze ennyi az, amit a keresztény hagyomány szent Anna és házastársa Szent Joakim életéről számunkra följegyzett. De ennyi is elég számunkra, hogy ennek a kedves családnak, Szent Joakimnak, Annának és a sok imádság, böjt és alamizsna által kiesedezett gyermekeleánynak, a Boldogságos Szűz Máriának további életére következtessünk. Neveltetéséről az édesanyja, Szent Anna asszony gondoskodik. Olvassa a Szentírást, s a növekedő gyermekeleány bontakozó értelemmel, figyelmes füllel hallja édesanyja szájából az ószövetség Szentírásból, Izaiás jövendölését egy szűzről, aki édesanyja lesz a megígért Megváltónak. Az Istentől kiesedett gyermek lelki szemei előtt édesanyjának szavai nyomán végigvonul az első emberpár teremtésének története, majd a szomorú bűnbeesés, de fölcsillan a szeme, amikor a könyvek könyvéből, a Szentírásból hallja Isten szavát édesanyja, Szent Anna ajkain keresztül az erős asszonyról, aki meg fogja tiporni a sátán fejét. S még akkor talán sem Szent Anna, sem a leánygyermek Mária nem sejtették, hogy az isteni gondviselés, mely nemcsak a népek és nemzetek sorsát, de az egyes családok sorsát is irányítja sokszor csodálatos módon, éppen ezt aki kiimádkozott Istentől valósággal kikönyörgött és kikövetelt leánygyermeket szemelte ki a sátántipró asszony szerepére. Ki volt Szent Anna? – kérdeztük a szentbeszéd elején: a legtisztább szűznek, a

Boldogasszonynak, Máriának édesanyja. Ő szülte és nevelte Istennek legkedvesebb földi teremtményét, a Szűzanyát, akit méltónak talált Isten arra, hogy Szent Fia, Jézus Krisztus földi szállást vegyen. Drága eszköz volt az Isten kezében az emberiség megváltásának történetében. S ha a Szűzanya oly közel állott és áll az Úr Jézushoz, akkor hogyan volna kedves az Úr Jézusnak Szent Anna, aki nevelte számára a földön a legdrágábbat, a legtisztább édesanyát, a Boldogságos Szűz Máriát. Hogyan volna kedves Szent Anna az angyalok, a hitvallók, a vértanúk és minden szentek előtt, hiszen szülte és nevelte azt, aki az angyaloknak, hitvallóknak, vértanúknak és minden szenteknek Királynéja. Hogyan volna számukra kedves Szent Anna, hiszen édesanyja volt Máriának, a mi mennyei édesanyánknak.

Keresztény édesanyák és nagyanyák! A mai naptól kezdve templomunkban is, mint annyi sok más templomban, Szent Anna képét tisztelhetitek. Lebegjen szemetek előtt az ő szent élete példája, amint gyermekét a legnagyobb tudományra, a szentek tudományára neveli. A szentek tudománya pedig ez: Istennek és az ő templomának szeretete, önmagunk és embertársunk megbecsülése, Isten akaratának teljesítése, önmagunk és embertársunk örök üdvösségének munkálása. S mi mindannyian, akik egybegyűltünk a mai szép alkalommal, csatlakozva az édesanyák és nagyanyák példaképek, Szent Annának tisztelőihez, köszöntsük őt szívünk szeretetével:

Krisztus Jézus nagyanyjának

Dicsőséges Szent Annának

Zengjen buzgó éneket

Szívünkől a szeretetet.

Kérünk te szent magzatodért

És kit ő szült Megváltónkéért

Szent Anna, Szent Anna

Krisztus Jézus nagyanyja

Légy híveid oltalma.

Ámen.

Kőröstarján, 1966. július 31.